

Gospel Riders

-moottoripyöräkerho ry

44. vuosikerta

Jäsenlehti 3/2024

www.gospelriders.fi

Pääkirjoitus

Jukka Parkkinen

Yksinäisyys

Kerhossa aktiivisin osa ajokautta on takana. Monet ovat saaneet olla mukana valtakunnallisissa tapahtumissa ja osallistua viikottaiseen aluetoimintaan, viikkoajeluille ja yhteisiin tapaamisiin kodeissa tai kahviloissa. Olemme hyvin aktiivinen moottoripyöräkerho.

Omassa elämässäni on ollut hetkiä ja tapahtumia, kun ympärillä on paljon ihmisiä. Perheen juhlat, jopa joulun aika, ovat olleet minulle yksinäisyyden tunteen kokemista. Muistan Suomen kangasmessut, joita järjestin Tampereella. Näytteliasettajia oli kaikista Pohjoismaista. Messuvieraat olivat pääasiassa suomalaisia tekstiilialan ammattilaisia, kangaskauppiaita ja ompelimoita katsomassa ja tekemässä hankintojaan. Tukkuliikkeille messuille osallistuminen oli elintärkeää. Heidän vuoden myynnistään viikonloppun tapahtumissa keväällä ja syksyllä piti tulla iso osa liikevaihdosta. Minulla oli apuna oma lehti, Kangasmarkkinat. Tuon viikon olin varsin yksinäinen. Tein itse kaiken, messujen osastojenmyynnin, markkinoinnin, rakentamisen ja kokonaisen lehden sisällön ilmoitusmyynteineen mainosten suunnitteluun asti. Paineet olivat kovat. Olin yksinäinen. - Muusikko-ona olen aina yksin. Vastaa tilaajalle ja kuulijoille ohjelmistosta, jonka pitää elämysten lisäksi tuottaa myös tulosta.

Aluevastaavilla on koko kesän toiminta vastuullaan. Se on jokaviikkoista ke-

väästä syksyyn. Olemme kerhon hallituksessa asettaneet tavoitteeksi vierailla monien alueiden tapahtumissa. Olemme näin tehneetkin. Merkittävin huomioni on, että aktiiviseksikin tunnettu alue saa vain osan jäsenistöään liikkeelle. Loistava sää Parolassa heinäkuussa. Osallistujien määrästä meillä oli vähän eri käsityksiä. Paljon meitä kuitenkin oli, ainakin kolmekymmentä. Koska alueita, joista porukka koostui, oli kuusi...jos muistan oikein. Olennaista pohdinnassani on se, että tapaaminen oli huippuhyvä ja mukava. Meitä oli paikalla mielestäni paljon, mutta suurin osa oli muualla.

Kesällä meillä kaikilla on monia menoja, joten on ymmärrettävää, ettei aina pääse mukaan. Iän lisääntyessä ja terveyden vaihdellessa on helppo joutua olemaan yksin, mikä ei ole ollenkaan paha tai huono asia. Voi olla henkisesti ja hengellisesti rikas ja onnellinen yksinkin. Yksinäiseksi joutuminen taas on mahdollisesti negatiivinen asia. Yksinäinen voi olla läheisten parissa. Onnistunko? Viihtyvätkö ihmiset? Tuoko järjestämäni hetki heille onnellisuutta? Onko ruoka maistuvaa ja lahjat oikein hyviä?

Työiässä aikuisilla on vastuu perheestään, itsestään ja työorganisaatiostaan. Moni vastaa yksin monien tyytyväisyydestä, mikä voi olla yksinäistä.

Tällä kirjoituksella pyrin tuomaan esiin, kuinka laajaa yksinäisyys voi olla. Yksinäinen voi olla yksin tai monien ympäröimänä. Monet ihmiset työelämässä kokevat yksinäisyyttä. Työ kuormittaa väärällä tavalla ja tulee burnout [loppuunpalaminen]! Myös parisuhteessa voi kokea yksinäisyyttä.

Ajokauden päättyessä kerhossa tulee joka vuosi uusi tilanne. Kavereita ei enää tavata. Tai, yksin ovat ne motoristit kerhossamme, jotka eivät ole päässeet mukaan mihinkään. Terveys on mennyt. Mieli tekisi vielä lähteä, mutta pyöräkään ei ole. Elämä voi olla yksinäistä sanan varsinaisessa merkityksessä.

Jeesuksen elämästä ja yksinäisyydestä emme tiedä kuin joitakin hetkiä. Hän oli ristillä yksin. Kirjoitukset kertovat, että oli jopa epätoivoa. Herra älä hylkää minua!

-Ystävän kanssa keskustelimme puhelimesta. Hän oli käynyt omien sanojensa mukaan kuoleman porteilla. Oli kokenut olon, missä kone hoitaa elämisen edellytykset ja pitää elämässä kiinni. Miten tässä käy? Pelko oli kuitenkin poissa. Yksinäisyyttä ei ollut. Tunnelma oli silti epämiellyttävä. Ajatuksissa kiitos. Psalmin 23 sanat toistuvat: 'Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi, Sinä olet kanssani.' Ystäväni on nyt kotona ja voi hyvin.

Jukka Parkkinen

Gospel Riders

ISSN 1235-3477
Jäsenlehti

Päätoimittaja:

Jukka Parkkinen

044 045 1001

soittaa@gmail.com

Kansikuva: Jouko Virta, MKKV-tapahtuma Lahdessa.
(Motoristit Koulukiusaamista Vastaa ry)

Mainosmyynti: Euroll Oy/Reijo Ruotsalainen,
0400-562 088 reijo.ruotsalainen@gmail.com

Julkaisija: Gospel Riders -moottoripyöräkerho ry
Painopaikka: Ab Forsberg-Rahkola Oy, Pietarsaari

Seuraava kerholehti ilmestyy joulukuussa 2024. Aineistopäivä on 15.11. 2024. Aineistot on toimitettava Jukka Parkkiselle osoitteella soittaa@gmail.com.

Puheenjohtajan palsta

Ilpo Varha

SIEMPRE ADELANTE

Siempre Adelante oli Espanjan kristittyjen motoristien kokoontumisajon motto Malagas-
sa. Se tarkoittaa: Aina eteenpäin. Se on hyvä
elämänohje monessa mielessä.

Niin henkilökohtaisessa elämässä kuin
uskonelämässäkään emme saa jäädä men-
neisyyden vangeiksi. Raamattukin varoittaa
meitä, ettemme saa jäädä muistelemaan
menneitä ja kokemaamme vääryyttä (aitoa tai
kuviteltua). Terve kristitty suuntaa eteenpäin,
siempre adelante.

Jos kohtaamme motoristiharrastuksessa
vastoinikäymisiä, pieniä kolhuja tai teknisiä
murheita, silloinkin katse eteenpäin. Asioilla
on tapana järjestyä. Saamme viedä asiamme
anomisella ja kiitoksella Taivaallisen Isämme
tietoon.

Samoin nyt kun luku 66 ei merkitse enää
vain kuuluisan tien numeroa, vaan omaa ikää,
tulee mieleen, pitäisikö jo ruveta ajoja himmai-
lemaan.

Sain juuri eräältä ystävältä viestin, jonka
sanoma oli: Et lakkaa ajamasta, kun tulet
vanhaksi, vaan tulet vanhaksi, kun lakkaat
ajamasta.

Tämä mielessä, niin kauan kuin sokeri suus-
sa sulaa, Siempre Adelante, aina eteenpäin.

Ilpo
President

Kerhon historian dokumentit jäivät Suomeen

Kerholehden entinen
päätoimittaja Juhani
Partanen luovutti ker-
hon puheenjohtajalle
dokumentteja kerhon
historiasta ja samalla
kerholle lahjoitettu ker-
ho-löylykauha tuli Ilpo
Varhan haltuun. Juhla-
vassa hetkessä Juhani
ilmoitti, että lopullinen
muutto Ruotsiin tapah-
tuu nyt. Talo on saatu
myytyä Suomesta ja jat-
kossa Ruotsi on viralli-
nen kotimaa.

Jukka Parkkinen

Tapahtumakalenteri

Gospel Riders -tapahtumia:

Kevään tapahtumat
seuraavassa numerossa.

Muita tapahtumia:

31.1-2.2.25 MP-messut, Helsingin
Messukeskus

Sisällys- luettelo

- 2 Pääkirjoitus
- 3 - Puheenjohtajan
palsta
- Sisällysluettelo
- Tapahtuma-
kalenteri
- 4 Aluetapaamisia
- 5 - Toisen kerran Evon
metsäkirkolla
- Uusi kerholainen
- 6 MOJ 2024
- 8 Gospel Riders
Enduro Tour -24
- 9 Tuhannen mutkan
matka
- 10 Route 66 touko-
kuussa 2024, osa 2
- 12 På fest med Jesus
- 13 EMC kuvina
- 14 Imatranajo 2024
- 15 Hengellinen palsta
- 16 Alueosastot ja
yhteystiedot

Aluetapaamisia

Jouko Virta

Porvoon jokirannassa kesäkuun ensimmäisenä tiistaina oli perinteinen Etelä-Suomen alueiden yhteistapaaminen.

Jukka Parkkinen

Porvoon jokirannan tapaaminen oli Lahden alueen Urhan Besharille kesän ensimmäinen osallistuminen Gospel Riders aluetoiminnan viikkoajeluun. Urhan nautti yhteisöllisyydestä ja lämpimästä ajosäästä. Urhan on ollut myös mukana Helsingin alueen tapaamisissa. On hyvä, että voi vapaasti osallistua naapurialueenkin toimintaan.

Jukka Parkkinen

Lahden alueeseen kuuluu myös Arttu Karjalainen (oik.), joka liittyi kerhoon tänä vuonna. Hänen kesänsä on ollut sen verran kiireinen, että ajot ovat olleet vähissä. Tallilla hän on kyllä kerennyt käymään useamminkin. Nyt hän kerkesi mukaan Parolan tapaamiseen, joka oli monen alueen yhteistapaaminen. Hyvä sää suosi tapaamista (viittaus Pääkirjoitus).

Jukka Parkkinen

Ryhmä hyväntuulisia GR-motoristeja Parolassa. Porukkaa Hämeenlinnan, Tampereen, Lahden, Kaakon ja Uudenmaan alueilta.

Toisen kerran Evon metsäkirkolla

Tämän vuoden motoristikirkko Evon metsäkirkolla Lammilla piti olla jo helatorstaina, mutta hyytävän viileä kevät muutti järjestäjien mielet. Idea viime vuonna ensi kertaa järjestetystä tilaisuudesta luonnon helmassa, avoimen taivaan alla, nousi pintaan Lammin kolmen moottoripyöräilevän pastorin palaverissa. Hankkeen takana ovat luterilaisen seurakunnan kappalainen Petri Laine sekä Arto Luuri helluntaiseurakunnasta ja PeeTee Juntumaa vapaaseurakunnasta.

Sää oli hyvinkin suotuisa elokuun lopulla, jolloin tapahtuma vihdoin toteutui. Poutaa piteli ja lämpötila huiteli parissakymmenessä.

Erähenkisissä oloissa on aina omat kommervenkkinsä, kuten wc-veden hakeminen ämpäreillä rannasta — auton peräkontissa sentään — ja muuta sekalaista pikku hommaa. Grillillä puuhaili touhukas pariskunta, ja kyllä maittoi makkara ja nokipannukahvi. Kaikki hoitui hyvällä huumorilla alkujärjestelyistä loppusiivoiluun.

Tilaisuuden pienessä, kolmihenkisessä musiikkiryhmässä oli edustaja jokaisesta järjestäjäseurakunnasta. Sanassa palveli tänä vuonna Arto Luuri.

Metsämotoristikirkon osanottajamäärä jäi viimevuotisesta — moottoripyöriä 14 ja väkeä kaikkiaan runsaat kolmekymmentä, joista moni tuli autollakin. Omanlaisensa tilaisuus, muiden motoristikirkkojen joukossa, oli kuitenkin jälleen hyvä kokemus. Jatkoa siis varmaankin seuraavaksi vuonna.

Anne Juntumaa

PeeTee Juntumaa

Virallisesti kirkoksi siunattu Pitkänniemenjärven rantaan rakennettu metsäkirkko on palvellut monipuolisesti erilaisissa tapahtumissa.

PeeTee Juntumaa

Makkaraa ja nokipannukahvia pullan kanssa tarjoilivat terhakkaat talkoolaiset, ja juttu luisti pöytien äärellä.

Uusi kerholainen

Kuka olet ja missä päin asut?

Nimeni on Vihtori Suosalo, olen 16-vuotias ja asun Ylöjärvellä.

Mitä alaa opiskelet?

Opiskelen Tredun ammattikoulussa lentokonemekaanikoksi. Koulutus kestää kolme vuotta ja aloitin juuri toisen opiskeluvuoden. Tällä alalla on kahta erilaista ammattia. On avionikka-ala, joka hoitaa kaikki lentokoneiden ja helikopterien sähkölaitteet sekä tutkat. Sitten on mekaanikko-ala eli rautapuoli. Siellä hoidetaan kaikki lentokoneiden fyysiset puolet, kuten siivet, runko, renkaat ja polttoainesäiliö. Itse olen tällä mekaanikkoalalla. Mekaanikkona työskentely vaatii tarkkuutta ja ohjeiden noudattamista, sillä kyse voi olla ihmishengetä. Työharjoittelut alkavat kolmantena lukuvuotena. Työpaikkoja on useassa Euroopan maassa.

Millä pyörällä ajat ja millainen on toivepyöräsi?

Ajan Dynamic Monster -merkkisellä 50cc mopolla. Suunnittelen pian vaihtavani kevytmoottoripyörään. Toivepyörää pohtiessani ensimmäisenä mieleeni tulee Kawasaki Ninja -mallinen pyörä. Se olisi nätti.

Millainen olet mielestäsi luonteeltasi?

Sanoisin olevani rento ja luottamuksellinen kaveri. Kanssani saa tulla juttelemaan, mistä haluaa.

Milloin liityit Gospel Riders -kerhoon ja mikä sai sinut liittymään?

Liityin kerhoon toukokuussa 2023. Liityin seuraan, koska isänikin on kerhossa ja olen innostunut lähtemään hänen kanssaan ajeluille. Päästyäni muutaman kerran mukaan GR:n tallitapahtumiin ja oli yhteisiä ajeluja, niin päätin liittyä.

GR on yhteiskristillinen kerho. Mitä se sinulle merkitsee?

Tuo termi on minulle hienoa uusi, mutta kristittyjen yhteys ja tasa-arvoisuus on tärkeää.

Onko sinulla muita harrastuksia?

Harrastan myös parkouria. Se on urheilu- ja taitolaji, jossa yksilöt kiipeilevät, hypivät ja pyrkivät pääsemään kohteeseen mahdollisimman nopeasti ja tehokkaasti. Samalla se voi olla äärimaailloille menemistä fyysisesti. Ja näytävät temput kuuluvat asiaan.

Mitä haluaisit lopuksi sanoa lehden lukijoille?

On hienoa, miten Gospel Riders on kerho, jossa yhdistyy kristinusko ja intohimo moottoripyörästä.

Haastattelu:
Sointu Kaikkonen

MOJ 2024

Tämän vuoden MOJ Meeting (Message Of Jesus) järjestettiin Tuusniemellä Hengen Voimaa ry:n toimintakeskuksessa Hupelissa 5.-7.7.

Hupeliin oli kerääntynyt satakunta motoristia ympäri Suomen. Olipa neljä vierasta ajellut Ruotsin puoleltakin, Skellefteåsta.

Perjantai-ilta sujui toisiimme tutustuen ja majoittuen, kuka asuinrakennusten huoneisiin, kuka telttaan. Myöhemmin saimme viettää yhteistä grilli-iltaa kauniissa puistomaisessa Hupelin pihapiirissä.

Ennen aamiaista oli mahdollisuus kokoontua Pentin ja Kirstin johdolla yhteiseen rukoushetkeen. Muutenkin koko viikonlopun ajan oli tarjolla keskustelua apua ja esirukousta sitä haluaville.

Lauantai-aamupalan jälkeen oli vaihtoehtoina seilata Saimaan aalloilla trubaduurin säestyksellä tai vierailla Valamon munkkiluostarissa.

Valamossa meitä opasti Viitankantajamunkki Stefanus varsin mallikkaasti kertoen Valamon historiasta nykypäivään saakka. Saimme myös tutustua luostarin vanhaan ja uuteen kirkkoon.

Valamon kirkko.

MOJ-VIIKONLOPPU oli levon ja yhtenäisyyden antaja. Kiitos järjestäjille.

Hupelin pihapiiriä.

Opastuksen lopuksi katsoimme vielä lyhytelokuvan Valamosta ja saimme kysellä meitä kiinnostavia asioita luostarielämästä Viitankantajamunkki Stefanukselta.

Valamossa on myös mahdollisuus yöpymiseen luostarin hotellissa sekä majatalossa. Luostarin ravintola palvelee asiakkaita maukkailla karjalaisilla ruuilla, joita mekin saimme syödäksemme.

Ajelimme Valamon reissun hyvässä säässä kymmenien moottoripyörien letkassa kauniita mutkateitä ja Heinäveden vaihtelevia maalaismaisemia ihaillen.

Iltapäivällä oli hieman Raamatun tuntemiseen liittyvää visailua, jota Sakari innostuneesti johti.

Päivällisen jälkeen oli vuorossa suuren suosion saanut karaoke, jossa valittavana oli noin 5000 hengellistä kappaletta. Ilkan alkuspiikkauksen maininta piti paikkansa: 'kun homman saa alkuun, ei hevin saadakaan porukkaa enää lopettamaan laulamista'. Suurella joukolla yhdyimme esilaulajan säveliin ja saimme virvoittua laulujen sanomasta sekä yhdessä laulamisen riemusta.

Iltaisin meillä oli myös saunat lämpiminä ja uima-allas kylmänä, mikäli joku halusi käydä virvoittumassa ja pyyhkimässä päivän pölyt pois ennen levolle menoa.

Sunnuntai valkeni hieman edellispäiviä pilvisempänä ja ennusteet kertoivat sateen lähestyvän iltopäiväksi.

Aamiaisen ja pakkaamisen jälkeen

kokoontuimme pastori Pekka Päivärinän johdolla jumalanpalvelukseen ja ehtoollisen viettoon.

Enduro Tour -tapahtuma alkoi suoraan MOJ Meetingistä, josta siihen osallittuneet motoristit lähtivät ajamaan kohti majapaikkaa Kansan Raamattuseuran leirikeskuksessa Heinäveden Säynämöllä. Siitä tapahtumasta lisää toisessa tarinassa.

Savon alueosasto hoiti Martin johdolla järjestelyt ja tapahtuman suunnittelut esimerkiksi meidän kaikkien yhteiseksi hyväksi, siitä suurkiitos!

Sitten alkaakin Satakunnan alueella suunnitelmat konkretisoitumaan vuoden 2025 MOJ:ta varten.

Teksti ja kuvat:
Kai Suonoja

Titanic-elokuvan innoitusta.

Gospel Riders Enduro Tour -24

Enduro Tour alkoi MOJ Meetingistä 7.7. ja jatkui 15.7. saakka kestäen näin reilun viikon. Osa porukasta oli mukana ykkösvaiheen (7.7. -11.7.), jolloin tukikohtanamme oli Kansan Raamattuseuran leirikeskus Heinäveden Säynämössä. Toiselle osuudelle (11.7. - 15.7.), jolloin tukikohta oli Rautavaarassa, tuli lisävahvistusta jo viimeisenä iltana Säynämöön.

Sunnuntain siirtyminen Säynämöön sujui alkaneesta sateesta huolimatta hyvin Mika Saarisen suunnitteleminen nuottien mukaisesti Suomen kauniita ja hyväkuntoisia sorateita surautellen.

Moni kerhomme aktiivijäsenistä oli ollut suunnittelemassa Enduro Touria. Suunnittelijoista mukana ajossa olivat Mika Saarinen ja Juha Kylmänen. Juha tuntee hyvin Varkauden seudun soratiet, koneurat, hiekkamontut ja muut pikkutiet, joilla saimme Mikan ansiokkaan opastuksen monista, ehkäpä kymmenistä eri harjoituksista Tourin aikana.

Ensimmäisenä ajopäivänä saimme myös opetella renkaan vaihtoa ja paikkausta, kun Markun eturengas alkoi

Lounastauko Varkaudessa

aamupäivän harjoituksissa tyhjentä. Juhan kotitalille ei ollut pitkä matka ja siellä hyvillä välineillä ja Juhan opastuksella rengas saatiinkin ajokuntoon.

Opetuksen sisältö kurssilla oli moninaista. Opimme, miten ajaa pehmeää jyrkkää hiekkarinnettä alas, miten kääntää pyörä sivutuen varassa, miten kääntäjä kape-

alla tiellä maastoa hyväksi käyttäen, miten jyrkässä ylämäessä vaihdella kytkintuntuman ja takajarrun välillä paikallaan pysymistä, miten omaa painoa vastakkaiseen suuntaan siirtämällä voidaan hiekalla saada parempi pito mutkissa, miten kääntää pyörä moottoria ryntäyttämällä, miten pysyä paikallaan tapeilla seisomalla ilman tukea,

miten saada hiekkaankai-vautunut pyörä ylös ja jatkaa matkaa pehmeässä hiekassa ajaen ym, ym.

Päivät alkoivat yhteisellä aamiaisella, jonka jälkeen pidimme aamuhartauden ja palaverin alkaneen päivän ajelusta.

Ajopäivät olivat kymmenen tunnin molemmin puolin, mutta ruokatauko tai sateen pitäminen venyttivät omalta osaltaan päivän pituutta.

Illalla leiriin päästyämme saunoimme, söimme ja pidimme palaverin päivän tapahtumista päättäen päivän iltahartauteen.

Ensimmäinen kokemus tällaisesta enduroviikosta oli hyvinkin positiivinen. Yllätykseksi ilmeni myös uuden oppimista monin eri harjoituksin. Ymmärrys moottoripyöräilyn moninaisuudesta ja laajuudesta avartui hausalla ja mielenkiintoisella tavalla. Tutustuminen paremmin jo ennestään tuntemiin kerholaisiin sekä uusiin tuttavuuksiin oli myös ilahduttavaa ja veljeyttä yhdistävää.

Kiitokset työryhmälle, erityisesti Juhalle ja Mikalle pyyteettömästä ohjauksesta ja mielenkiintoisen tapahtuman luomisesta kauniissa Suomen suvessa vahvistuen, niin ajamisessa kuin veljeydessäkin.

Katse kohti luontokirkkoa

Teksti ja kuvat: Kai Suonoja

Tuhannen mutkan matka

Olimme varanneet laivamatkan Helsingistä Travemundeen Saksaan helatorstaina 9.5.2024. Tarkoitus oli ajella kolme viikkoa KTM 1290 Superduke GT:llä yhdessä mieheni Jounin kanssa Etelä-Saksassa ja vähän Itävallankin puolella. Saimme laivalla seuraa 12 muusta pyörästä.

Voidakseen pitää kolmen viikon loman yrittäjän piti ennen lomaa tehdä enemmän töitä, joten laivalla otettiin rennosti lepäillen ja maxiytsia pelaten (se menee pieneen tilaan). Eipä laivalla muuta tekemistä ollutkaan.

Saksassa satamasta lähdettäessä tulvahti tuomen kukinnan tuoksu kypärän sisään, minkä kerron siksi, että se tuoksu on mielestäni tosi ihana. Olimmehan lähteneet Suomesta 10 asteen lämpötilassa eikä puissa ollut ensimmäistään lehteä. Saavuimme kesään Saksaan. Lauantaina suuntasimme läpi Harzin alueen, jossa mutkateitä piisaa. Rypsi, alppiruusut ja syreenit kukkivat. Ajoimme pikkuteitä, joilla on tosi hyvä asfalttipäälyste. Nopeusrajoitus mutkaisilla kapeilla pikkuteillä on 100 km/h, joten voitte kuvitella, ettemme ajaneet ylinopeutta. Suomessa nopeusrajoitus olisi maksimissaan 60 km/h. Tiet menevät kylien läpi rajoitteena 50 km/h ja jatkuvat muutaman kilometrin peltojen läpi taas uuteen kylään. Vakionopeudensäädintä ei pystynyt juurikaan käyttämään. Suuret lehtipuut reunustavat teitä, jolloin tunnelma on kuin lehtikujaa pitkin ajaisi, ja myöskin näkee, missä tie jatkuu peltojen keskellä.

Saksassa on paljon liikenneympyröitä ja veikkaus niiden määrästä reitillämme on 200. Motoristeja liikkuu myös viikonloppuisin paljon, vaikka paikallisilla ei ollut lomaa vielä toukokuussa. Se olikin

Jouni Saksan Alppien katveessa

yksi syy lähteä reissuun toukokuussa. Toinen syy oli lämpötila. Ylimmillään 27 astetta, mutta suurimmaksi osaksi motoristille ihanne eli 20 asteen molemmien puolin. Alimmillaan 13 ja vesisade. Kotoa lähtiessämme sadetta oli luvattu melkein koko matkan ajaksi ja siksi olimme pukeneet corexitit päälle, mutta Herra johdatti kuivia reittejä. Saimme vain kaksi muutaman tunnin kuuroa.

Mutkia menimme urakalla, jopa 360 astetta olevia Schwarzwaldin teillä. Jyrkillä rinteillä viljeltiin viinirypäleitä. Tiistaina 14.5. nautimme olost ja vuoristoradoista Euroopan suurimmassa huvipuistossa Rustissa. Silmälasini hajoivat, kun työnsin ne laukkuun odottamaan, jotta pääsin pää alas päin menevään vuoristorataan. Insinööri miehenä Jouni korjasi lasini hiusharjan metallipiikillä, ja juu, lasit toimivat vielä kotiin tullessakin. Toisena päivänä myös Jounin lasit hajoivat ja ne optikko korjasi noin 10 km lisälenkillä. Ne olivat oikeastaan ainoat muut mutkat matkassa teiden mutkia lukuunottamatta.

Minun toiveenani oli nähdä Vitran huonekalutehtaan myyntinäyttely ja sinne pääsi Rustista suoraan rajoittamatonta moottoritietä. Sivulaukuille oli luvattu vain 180 km/h, joten huippunopeus oli 190 km/h eli ei voitu kokeilla, mitä kotari kulkee. Pääsimme matkassa Itävaltan puolelle ja yövyimme Bregenzissä Bodensee-järven rannan tuntumassa. Seuraavana päivänä pyörä jäi Itävaltaan ja me kävelimme Sveitsistä Saksaan... heh. Jäimme vahingossa pois junasta yhtä pysäkkiä liian aikaisin ja olimme Sveitsissä, mutta jaksimme kävellä Mainaun puutarhasaarelle. Päivän saldo oli noin 13 km kävelyä.

Suuntasimme Deutsche Alpenstrasselle. Serpentiinitietä juu, mutta myös pari jarruttelevaa autoa edessä. Tiedätte, että moottoripyörän etu on hyvä kiihtyvyys, joten eikun ohii sopivasti. Jonkun pätkän pääsimme ominemme nauttimaan mutkista. Pyrähdimme Itävaltan puolella tsekkaamassa myös parit laskettelurinteet, joissa olemme käyneet talvella. Zell Am Seessa kondolihiissi vei 1400 m. Näkymät olivat hienot, mm. lumihuippuisia vuoria taustalla. Olimme edelleen Saksan eteläosassa, ja Chiemsee-järvellä saarella oli kerrassaan upea linna. Sisältä ei saanut ottaa valokuvia, mutta kyllä oli rahaa palanut kullattuihin koristeisiin. Yleisesti Saksassa on osassa mutkia punavalkoiset nuolet liikennemerkkeinä, mutta se ei kerro mutkan jyrkkyyttä todellisuudessa. Merkkejä oli erilaisissa mutkissa, joten tosi haastavaa kuskille.

Viimeisenä päivänä ennen Travemundin satamaa laskin vastaantulevat motoristit: 150. Koko matkalla heitä oli siis muutama sata, ja mikä yllätys, kotareita mainittavan paljon. Sekosin vähän laskeissa, kun odottelimme sataman ulkopuolella ja huomasimme, että muutkin motoristit etsivät oikeaa paikkaa, mistä mennä laivaan. Laivaan tuli 33 pyörää, joissa oli isompi ryhmä englantilaisia.

Olipas kiva kesän aloitus Saksassa, jatkuen helteisenä kotimaassa. Toivoin aiemmin pääseväni Alpeille moottoripyörällä ja nyt se on toteutunut. Kiitos Jounin, joka sen mahdollisti, sillä nautin kyydissäolosta, en ajamisesta.

Tarakkaharakka
Päivi Karjunen

Päivi Mainaun puutarhasaarella

Oletteko nähneet tällaista?

Route 66 toukokuussa 2024

Osa 2/3

St. Louisia kiertäessämme oli aurinkoista kunnes tuli kaatosade

Sade, tornado ja tuulet

Ennen Route 66:n alkua jo odottelimme pyörävuokraamossa sateen loppumista. Heti seuraavana päivänä tornadovaroitus pidensi lounastaukomme parilla tunnilla. Kerran olimme pysähtyneet pukemaan sadevaatteet päälle ja kohta sade ylti kuurosateeksi pikkuraikeineen. Ainoaksi sateenpitopaikaksi osoittautui huoltoauto, missä oli mukava yhdessä nauraa. Olimme kaikki märkiä ja jälkeemme myös auton istuimista ainakin kahdeksan. Yllätyksenä ajaessa paikoitellen tuuli valtavasti, enemmän ja enemmän, mitä lähemmäs pääsimme, mikä pelottavuudessaan hidasti meikäläisen vauhtia. Muilla siniristilipullisilla oli katteelliset pyörät ja minulla suojaton ja pienin. Myös lukuisat jättirekat heilauttelivat ohitellessaan tai niitä ohitettaessa. Onneksi Harrikka jo painollaan on hyvin vakaa ja pysyy tiessä kiinni. Tuuleen liittyi loppumatkasta myös hiekka, mitä se nosteli ilmaan korkeina pyörteinä. Laajat avarat preeriat ja arot ovat oivia tuulennellyllyspaikkoja. Kaikkein tuulisimpaan ja muutaman kuuman päivän jälkeen yllättäen kylmäänkin aamuun ja lähtöön heräsimme viimeisenä ajopäivänämme. Tuntui kuin tuuli olisi halunnut kaataa minut seisaaltaankin, joten pyöränsatulaassa piti olla valppaana.

Museot ja muuta vanhaa

Harley-Davidson-pyörien koko historia vuodesta 1903 alkaen on esillä Milwaukeeen HD-museossa, missä lukuisista pyöristä etsin mm. äitini, isäni ja itseni

syntymävuosina tehdyt pyörät. Erikosimmanmallinen turkoosi pyörä oli takosastaan kolmionmallinen ja mieleenpainuvien tsunamin jälkeen Japanista Tyynenmeren yli 'uidessaan' ruostunut ja syöpynyt mustahko tsunamipyörä. - Route 66 -kansallismuseo Elk Cityssä on erittäin hienosti tehty, ja siellä sai käsityksen sadan vuoden takaisesta elämästä (mm. juna kamiinoineen ja puupenkkeineen, sekatavarakauppa ihan älyttömän pienine kenkineen, valkoinen kaupungin ensimmäinen puutalo vuodelta 1901, pikkukirkko, kaupungintalo, lääkärit, lastenhoitotila puisine vannoineen, oopperatalo). Etupihaa koristavat

biisoni, pitkäsarvinen nauta ja intiaani. Lehmäkaupungin puiden siimeksessä lepää 018 härkä viimeuniaan. - Ash Grovessa Missourissa on pariskunnan ja perheen ylläpitämä Sinclair-niminen jäätelöä ja juomaa vapaasti tarjoava vanhaa huoltoasemaa muistuttava piha. Siellä sain oikaista kehoni vanhan lapsuudestani tutun maitotonkan viereen pikkupenkille. - Erick asutti vuonna 1987 viidennen vaimonsa kanssa perustaman myyntiliikkeen, punaniskalinnan ja parantolan omistajaa, 79-vuotiaasta 'junttia hamstraajaa'. Hän esitteli 'kotiaan' ja lauloi meille mm. 'Get your kicks on Route 66' soittaen kitarallaan meidän osallistuessa säestykseen tamburiinein.

Eläimet

Alkumatkasta näimme monia kuolleita pesukarhuja tienlaidassa, 'välimatassa' tosi monia Teksasin 'osavaltio-pikkuniskäkkäitä' raidallisia kilpipeitteisiä yhdeksänvyötiäisiä mahat asfaltilla kuolemassa turvonneina ja pari pitkää käärmettä nekin kuolleina. Haaskoja ravinnokeeseen syöviä kalkkunakondoreja lenteli avarilla viljelysmailla, Masa näki Kalifornian kondorikotkan, Tyynen meren rannalla tepasteli valkoisia jalohaikaroita ja pikkujärvissä ui joutsenia. Biisonien näkeminen intiaanimaan sydämessä Aftonissa Oklahomassa tuntui upealta. Kolumbuksen löytäessä Amerikan, niitä oli 60 miljoonaa, nyt aika lailla vähemmän (ehkä puoli miljoonaa). Buffalo Ranchissä, missä yhden illan alkaessa söimme päivällisen, oli silittettävä biisoni, mitä ei tarvinnut pelätä. Ulkona aidatulla pellolla olevia ei saanut häiritä. Lehmät ilahduttivat minua, erityisesti mustat ja mustavalkoiset, isoinakin laumoina laitumillaan, ja jopa tielle tullen matkatessamme Acoma Sky Cityn suuntaan. Ikinä en ole nähnyt niin suurta karjankeruupaikkaakaan,

Ryhmä Erickissä Harley Russellin kanssa.

Angus on dominoiva karjarotu USAssa.

minkä Teksasissa näimme! Minulle vähän haasteellisen vuorijon takana Oatmanissa kohtaamamme villiaasit, burrot, ansaitsevat erityisen huomiomme ja kunnioituksemme, sillä ne ovat osavaltioilla suojeltuja lännen historiallisen pioneeriengen eläviä symboleja. Neljä tienlaidassa ollutta hirveä onneksi eivät rynnänneet tiellemme! Peuroja/kauriita, lukuisia hevosia ja lampaitakin näimme myös. Pikkuiset maaoravaäidit poikasi-neen hyppelivät ruohikolla Santa Monicassa

Muraalit ja muu Route 66 -rekvisiitta

Pontiacissa alkoi seinämaalausten etsintä. Niitä oli monenlaisia, aidoimmat varmasti kivettyneessä metsässä kallioihin ja kiviin noin tuhat vuotta sitten maalatut petroglyfit. Joissakin kaupungeissa löysimme Route 66 -muraalit, joissakin emme. Loppua kohti ajaessamme emme kaikki enää jaksaneet kuumuudenkaan takia olla kiinnostuneita kiertelemään etsimässä ja pysähtelemään kaupungeissa muraalien takia. Hollywoodissa oli yksi kaunis seinämaalaus, mikä ei liittynyt reittiimme. Teihin oli joko reunojen tienviitoit tai itse tienpintaan maalatun merkitty Route 66 – ja niitä merkkejä riittää. Myös Las Vegasissa on useita seinämaalauksia.

Ryhmä reitin keskipisteessä.

Huoltoauto oli keskipäivällä rauhaista torkkupaikka vähille yöunille jääneelle.

Ruoka, juoma ja huoltoauto

Ruoka ravintoloissa on hyvää ja ateriat isoja. Kuljetimme mukana myös pikkupurtavaa, mm. kuivalihaa, hedelmiä ja pähkinöitä, ettei suola loppunut kehosta. Kun varjolämpötila alkoi olla

vähintään 25 Celsiusastetta, automme sai uuden tärkeän tehtävän: kuljettaa kylmälaukussa juotavaa. Veden lisäksi sieltä löytyi sinistä ja punaista, joskus violettiaakin, voimajuomaa. Ja, kokistölkkejä – kuulemma äijiä varten. Ryhmässämme oli kolme pariskuntaa sekä kaksi 'tyttöä' ja kaksi äijää tai 'poikaa'. No, kyllä muillekin ajoittain maistui kokis. Kylmälaukku teki kymmenen ihmisen autoon mahtumisesta hieman haasteellista silloin harvoin, kun yhdessä autolla jonnekin kuljimme, mm. Santa Fen vapaapäivänämme tai lopussa lentokentälle. - Auto kuljetti myös matkalaukkumme ja aina hotellille saavuttua sen takaosaa tyhjennettiin ja aamuisin ennen yhdeksää taas täytettiin. Olisi ollut haasteellista olla tässä moottoripyöräreissussa ilman huoltoautoa, kun vaatetta piti vaihtaa aina hikisten ajopäivien jälkeen eikä pyykinpesumahdollisuutta tai aikaa pyykinpesuun ollut pahemmin muualla kuin Santa Fessä ensimmäisenä vapaa-päivänä.

Lepo ja sen vajaus

GR:n ryhmäajosääntöjen mukaan et lähde ajamaan ellet ole nukkunut kunnon edellisenä yönä. Minä (tai moni muukaan ryhmässämme – etenkin alkuaikojen aikaeron aiheuttaman liian aikaisen heräämisen vuoksi) en olisi saanut ajaa monenakaan päivänä. Unesta tuli suureksi ihmeekseni puuteaines! Ilmeisesti hyvin intensiivinen ajaminen haastavissa oloissa sai kehon niin ylivirittyneeksi, ettei se pystynyt rentoutumaan nukahtukseen ja/tai tunti olevansa jo levännyt parin nukutun tunnin jälkeen. Minun (ja miehenikin 10. ajopäivänä kuumeessa) oli ihan pakko toisten lounasta syödessä pitää huoltoautoa makuukammarina. Pienikin torkahdus teki ihmeitä. Hotellihuoneet olivat ihania ja sellaiseen pääsy oli joka kerta ison kiitoksen aihe. Jo pitkällä olo oli lepoa ja vastapainoa moottoripyöränselässä olemiseen

Ajomme ensimmäinen muraali

På fest med Jesus

Kesä ja hengelliset kesäjuhlat – mikä erottamaton yhdistelmä! Tänäkin vuonna oli varmasti joka viikonloppule jonkin kesäjuhla, ja hyvin monella se tarkoittaa yksiä, kaksia tai vieläkin useampia kesäjuhlia, joissa on totuttu käymään joka vuosi. Hengellisillä kesäjuhlilla saa ammentaa hengen, sielun ja ruumiin ravintoa, ja usein tärkeimpinä pidetään raamattuopetuksia ja tuttujen tapaamisia. Ah sitä onnea ja auvoa, kun saa tavata pitkästä (tai lyhyestä) aikaa ihania vanhoja ystäviä ja ystäväperheitä! Toki mukaan mahtuu uusiakin tuttavuuksia, jotka ensi vuonna ovatkin sitten jo vanhoja tuttuja.

Gospelriderit kesäjuhlilla

Gospel Riderit olivat mukana SLEF:n (SLEY:n ruotsinkielinen sisarjärjestö) kesäjuhlilla, joita vietettiin kesäkuun viimeisenä viikonloppuna Maalahdessa. GR:läisillä oli vastuullaan lauantaina kanava, jossa kuultiin todistuspuheenvuorojen lisäksi musiikkia. Lauantai-iltana Botnia-bändi piti ulkoilmakonserterin koulun pihalla, jonne väkeä alkoi valua reippaan musiikin houkuttelemana. Lauantai-iltapäivällä oli koulun pihamaalla vipinää, kun innokkaat lapset jonottivat malttamattomasti päästäkseen moottoripyörän kyytiin. Kärsvällisyys palkittiin ja muutamat GR:läiset kyyditsivät lapsia kunnon kierroksen, erään arvion mukaan ainakin kolme kilometriä! Haastattelin paikalla ollutta reipasta maa-lahtelaista tyttöä sekä yhtä GR-kuskaa.

Lapsia kyyditsemässä

Pietarsaaresta tulleen Mats Stenbäckin mukana kierrokselle pääsi 8-vuotias Frida Tornberg, joka on pienestä pitäen halunnut päästä moottoripyörän kyytiin. Hän kertoo olleensa joskus isosiskonsa skootterin kyydissä, mutta tänään hän pääsi ensimmäistä kertaa moottoripyörän selkään.

-Halusin ensin tuon enduromotskarin kyytiin, mutta jalat eivät ylettäneet tapeille, niin sain vaihtaa tähän pu-

naiseen moottoripyörään. Se muistuttaa laivaa.

Frida kertoo, että ajatus ajamisesta jännitti kovasti, mutta itse ajo ei sitten kuitenkaan pelottanut, koska kuski ei ajanut niin lujaa, kuin Frida oli ajatellut.

-Koko ajan pidin lujasti kiinni. Pyörän kallistaminen tuntui jännältä, Frida kertoo, ja toteaa hymyssä suin haluavansa mennä kyytiin toistekin.

Esittelyssä gospelrideri Leif Tast

Yhtenä kuskina toimi maa-lahtelainen Leif Tast, jolta kyselenkin sitten yhtä ja toista. Leif on kotoisin Vaasasta, mutta asunut vuodesta 2000 Maalahdessa ja kokee kylä olevansa ehta maa-lahtelainen. Moottoripyörät ovat kuuluneet hänen elämäänsä moponuoruudesta lähtien ja kahvakäsi onkin nykyntä läpi elämän, on sitten ollut mopotinta eli ei. Ensimmäisen moottoripyöränsä hän osti vuonna 1992, mutta ei vielä silloin tiennyt GR:n olemassaolosta mitään. Gospel Ridereihin Leif liittyi ensimmäistä kertaa vuonna 2000, mutta oli sanomansa mukaan ”passiivinen jäsen”, eli kuului kerhoon, muttei ollut mitenkään päin toiminnassa mukana. Jossain vaiheessa mp meni myyntiin, mutta kahvakäden vääntövikä ei hävinnyt mihinkään. Tämä kahvakäsivaiva äityi niin vakavaksi, että vai-

Frida Tornberg nautti moottoripyöräilystä täysin siemauksin Mats Stenbäckin kyydissä.

mokin huomasi viime vuoden puolella, että asialle on tehtävä jotain.

Gospelrideriuden uudelleen aktivointi

Viime vuonna kävi sitten niin, että Leif osti ”vahingossa” moottoripyörän, vaikka alun perin olisikin halunnut pyörän vain lainaan.

-Silloinen omistaja sanoi Yamaha Viragon 750 vain makaavan autotallissa, ja totesi ykskantaan, että sinä Leif tulet nyt hakemaan sen sieltä. Heti. Eihän siinä muu auttanut, kuin totella, kun vaimokin antoi luvan.

Pyörä herätteli vanhoja muistoja ja tänä vuonna alkukesästä löytyi taukoamattoman nettimoton selailun

tuloksena todellinen helmi, Suzuki Intruder 1800.

Vaimo hankki koiran, mies moottoripyörän – ja oireilu on helpottanut huomattavasti.

-Perheeni suhtautuu moottoripyöräilyyn, sanottaisiinko niin, että varovaisen positiivisesti. Vaimoni Luisa on ollut kyydissä ja lapset tulevat mielellään kyytiin. Intruderilla on päästetty tänä kesänä toistaiseksi noin 3000 km. Tykkään siitä tosi paljon!

Gospel Ridereihin Leif Tast liittyi tänä keväänä uudelleen. Hän kertoo osallistuneensa pariin motoristikirkkoon ja on ollut mukana Kokkolassa järjestetyssä yhteisajossa.

-Sen verran ollaan mukana, kuin perhe antaa myöden. Tänne SLEF:n kyyditysjuttuunkin tulii mielelläni, sillä tällainen palvelutehtävä on mieleen. Lapset ovat lähellä sydäntä, Leif kertoo.

Moottoripelit Jumalan suurena lahjana

Uskovan kodin lapsena Jeesus on tullut tutuksi pienestä pitäen. Leifillä on yhteiskristillinen tausta ja viime aikoina häntä on puhutellut erityisesti Jeesuksen rukous, ”että he kaikki olisivat yhtä”. Jeesus persoonana on tullut vuosi vuodelta tärkeämmäksi ja suhde Jeesukseen on syventynyt. Leif kokee, että moottoripyöräily ja autoharrastus ovat Jumalan lahjoja, joiden kautta Herra on saanut puhutella syvästikin. Jos

Aron Ekström oli ensimmäistä kertaa moottoripyörän kyydissä, kuskinan Leif Tast. Aronista motskarin kyydissä oleminen oli todella jännittävää, mutta samalla hauskaa.

ruuvi ei vasaralla tai lämmitämällä aukea, niin rukous on auttanut. Hän on saanut kerran jos toisenkin kokea, kuinka ihmeellisellä tavalla esimerkiksi auton- tai moottoripyörän ostaja lopulta vain ilmestyy tarvittavaan hetkeen.

-Eräänkin kerran ostin entisen taksin autokaupasta. Edellinen omistaja oli juuri ja juuri uskaltanut ajaa autonsa kauppaan, koska moottori oli niin finaalisissa. No, minäpä lähdin samaisella autolla ystävyysseurakuntakierrokselle Venäjälle, ajoin 2000 km ongelmitta, ja kotipihaan päästyäni auto sammahti siihen

paikkaan, eikä enää koskaan käynnistynyt. Korjaamo, joka avasi moottorin, sanoi ajamisen olleen täysi mahdottomuus.

Herra on ollut uskollinen, niin Leifin kuin meidän muidenkin elämässä. Ja hauskinahan on se, että Herramme puhuu tavalla tai toisella, joskus mitä merkellisimmilläkin tavoilla! Elämä Jeesuksen seurassa on rikasta ja parasta, olethan sinäkin "pöfest med Jesus", juhliessa ja elämän haasteissa kaikkivaltiaan Jeesuksen kanssa?

Maarit Filppula,
Malax

Maarit Filppula

Maalahtelainen Leif Tast on "uusvanha" gospelrideri, joka on löytänyt moottoripyöräilyn uudelleen.

EMC Ralli (European Motorcyclists for Crist)
31.7. – 4.8.2024 Hüttstättmühle, Saksa

EMC kuvina

Piirpo Keutu

Naisten tapaaminen EMC:ssä.

Päivi Vesamäki

Pau Zaragosasta ja Vespa Tampereelta.

Pekka Vesamäki

Virkavallan kanssa juttusilla.

Suomalaisia ja ainakin yksi espanjalainen EMC:ssä.

Imatranajo 2024

Vaimoni otti kerran esille, että olisi mukava käydä katsomassa Imatranajoja. Hiukan hämmästelin halua, mutta en pannut pahakseni moista. Täytyi siis yrittää löytää aikaa Itä-Suomen reissulle. No, aikaa löytyi sunnuntain verran. Tämähän passasi sikäläkin, kun IRRC super bike -pääkisat olisivat sunnuntaina ja pääsisi näkemään GR:nkin sponsaaman Erno Kostamon suoritumista.

Kisa-alueelle päästyämme suuntasimme kyseisen tapahtuman ensikertalaisina aluksi varikkoalueelle, kun kiinnostui nähdä millaisia pilttuja tallit pitävät. Monenlaista versiota oli, olletikin käytettävissä olevien resurssien mukaan. Peräkärry ja huoltoteltta yhdistelmästä prameaan reissurekkaan usean prätjän suuren teltan kera.

Pääkisa ajettiin sadekelin renkailla, kuten näkyy tästä Erno Kostamon pyörästä. GR-tunnukset seinällä ja tankissa.

Varikkokierroksen jälkeen katselupaikaksi siivlöityi pääsuoran katsomo maali-alueen kohdalla. Katsomon ja pääsuoran välissä oli varikkoalue ja katsomon päädyssä palkintojen jakopaikka, missä monenlaista tarkkailtavaa samasta paikasta.

Oli mielenkiintoista seurata tiimien aloitustoimia ennen varsinaista kilpailua, myös kuskien tutustumis- ja lämmittelykierroksia. Erno haki tuntumaa ja rajoja vetäen jonkin mutkan hiukan pitkäksiin.

Lämmittelykierrosten jälkeen nuoret naiset kirmasivat radalle numerokyltit käsissään ja ohjasivat kuskit oikeisiin "lähtöruutuihin".

Viimeisiä tarkistuksia ennen starttia.

Parissa lämmittelyssä joillekin kuskeille ilmeni teknisiä ongelmia, joita tiimi setvi varikkosuoralla lähdön aikana, mutta ajajat pääsivät kuitenkin kisaan mukaan muiden perään suoraan varikolta.

Lähdöt ovat jännittävän "sekaisia" katseltavia, kun paremman lähdön saaneet pyrkivät puikkaamaan hitaampien ohi. Moottorien meteli, tai sulosointu, miten kukakin mieltää, tehosti kummasti kisakokemusta ja tunnelmaa. Yllättävää, kuinka isot erot on kärkikuskien ja häntäpäin välillä, ja varsinkin se, kuinka nopeasti erot muodostuvat. Julmaa vauhtia päästävät katuradallakin ja pääsuoralla mennään parhaimmillaan +300 km/h.

Sunnuntain super bike -pääkisa ajettiin märällä radalla. Erno kommentoi kisan jälkeen, että oli uudella pyörällään ajamassa ensimmäistä kertaa märällä pinnalla. Aika vesseli, kun silti veti voiton selvällä erolla!

Näin GR Lahden alueeseen kuuluva oli ilo katsoa lahtelaisen Eemeli Lahden tiukkaa taistelua ja kakkoseksi tuloa ennen Michael Dunlopia, Man-saaren TT-ajojen legendaa.

Kävimme myös Ernon varikkopilttuuta päällistelemissä ja hienosti näkyy GR:n logotarra prätjän tankin päällä sekä varikkopilttuun sponsoiseinässä. Harmi vain, että ei Ernon kanssa päässyt juttelemaan. Kiire näytti olevan, kun heti perään oli maanantaina Man-saarella Southern 100 -kisat. Yhtä kaikki, Imatranajoihin voisi mennä uudestaan.

Teksti ja kuvat:
Jouni Karjunen

Super bike luokan palkitut: 1. Erno Kostamo, 2. Eemeli Lahti, 3. Michael Dunlop

Voittajan on helppo hymyillä.

Hengellinen palsta

Hyväsydäminen Jeesus

Nuoruuden muistot nuorena uskovana ja seurakuntalaisena ovat säilyneet mielessä. Nuorteniloissa painotettiin – katse luotuna uskon alkajaan ja täyttäjään Jeesukseen Kristukseen. Se on säilynyt minulla varsin yksinkertaisella uskovalla. Muistan turvallisena kuvat lapsuudesta. Polvihousuinen poika menossa pyhäkouluun albumin mustavalkokuvassa. Ennen rippikoulua saatu selkeä Jumalan veto Hänen maailmaansa. – Ei omin voimin, ei ihmismielin.

Minun elämäni suurimpia ongelmia on, että uskon ja koen, että minulle elämänlahjanantaja ja uskon- ja toivontuoja on Henkensä kanssa ollut aina matkassani. Kaiken olennaisen olen lahjaksi saanut. Ongelman tekee se, että koko ikäni olen nähnyt ja kuullut, niin vasemmalta kuin oikealta tulee ohjeita ja opetusta, että pitäisi pyrkiä viisaammaksi ja oppia paremmaksi. Yksi opettaa Raamattuun vedoten, että vain näin pelastuu. Toinen vakaasti, että ei, kun Raamattu sanoo näin. En ole koskaan oppinut ymmärtämään, mistä ihmiset saavat suuren vimman ja tarpeen olla kertomassa, että tämä on totuus. Ainut totuus.

Nuorena seurakuntaelämä vei hyvin uskon perusteisiin. Lentopalloa, kaukalopalloa, hiihto- ja pyöräretkiä. Nuortenillat joka viikko, niissä sketsejä. Rukouspiiri koulussa joka päivä. Yhdessäolemista, sosiaalisia kontakteja. Tervettä elämää, jolloin Jumalan Henki sai tehdä työtä. Niin kuin Jeesus Raamatussa sanoo. – Minä lähetän Henkeni teitä ohjaamaan.

Muistan Jeesuksen lempeäksi. Heittää kivi, joka teistä on synnitön tai muistan köyhän naisen, joka antoi omastaan kaiken. Muistamme rakkauden kuvauk-

sen, se on myös uskovien kuvaus. Rakkaus on pitkämielinen, lempeä, ei puhu pahaa, ei etsi omaansa, ei kersku, ei pöyhkeile, ei katkeroidu... Jeesus oli juutalainen ja eli omassa maassaan. Hän ei haukkunut syntyperäänsä. Hän opetti uskollisuutta ja rakkautta. Rakasta lähimmäistä kuin itseäsi. Parasta Jumalan palvelemista on auttaa toisia.

Aivan kuin tänä päivänä olisi unohnut se, että Pyhä Henki on rauhan Henki. Arjessa niinkuin politiikassakin nähdään, kuinka haukutaan. On räyhäämistä, valehdellaan, näkyy paholaisen käytöstä. Kaikki ovat yhtä mieltä, että aikuisten tulee näyttää hyvää esimerkkiä. Kun avaa vaikka television, näkee syytelyä, huutamista, juonimista, valehtelua! Kamalaa.

Paholaisesta ja pimeydestä muistan sanotun sen pukeutuvan niin, että valitutkin eksyvät. Saatanakin uskoo ja vapisee Hänen edessään. Raamattu kertoo, etteivät kaikki, jotka sanovat Herra Herra, pääse Jumalan valtakuntaan. On niitä, jotka houkuttelevat ihmisiä pukeutuen lampaan vaatteisiin, mutta ovat sisäلتä raatelevia paholaisia. On harmi, että kristittyjenkin parissa on näistä syistä kahteen leiriin ryhtyviä. Kun näen sielunvihollisen toimivan ihmisen kautta ollen rienaava ja monet sanovat aamen, olen ihmeissäni. Silmät ovat sielun peili. Näemme TV-ruuduissakin kuinka silmät leiskuvat pahuutta.

Jeesus tai Maria, kaksi hiljaista ja nöyrää. Olla rehellinen, lempeä, sanoissa ja teoissa. Miten hyvyys on saanut muodon, jossa jakaudutaan aivan eri leireihin. Toivon, että kaikilla olisi kirkkaana katse uskon antajaan, pelastajaan Jee-

sukseen Kristukseen. Emme seuraisi ihailien sitä, että lausuu Jumalan nimen, mutta elämä todistaa aivan muuta.

Ihmisiä kiusataan uskonsa tähden. Ihmisiä kiusataan erilaisuuden vuoksi. On ihmisiä, jotka oikein kilvoittelevat siitä, että haukkuvat toisia, jos ajattelevat ja elävät eritavoin. Me, jotka haluamme seurata Jumalan ääntä, kulkea Pyhän Hengen johdatuksessa emme ole kivitäjiä. Olemme aina vähemmistö. Uskonsa tunnustava on aina pienen vähemmistön joukossa. Jumala on kutsunut sinut Häntä seuraamaan. Rakastamaan lähimmäisiä. Maailmalla ja maailmassa, missä elämme, on usein erilainen arvomaailma kuin Jeesuksen joukoissa. Tämä maailma on Jumalan luomaa, ei meidän. Hän on säätänyt vallat. Ei ole meidän kädessä se, miten maailma elää. Me elämme katse kiinnitettynä Kristukseen.

On ihmisiä, jotka opettavat anteeksi-antoa, mutta eivät itse anna anteeksi. Manipuloivat ja uhriutuvat kiusatun rooliin, vaikka ovat itse kiusaajia. Kun katsomme maailmalle, näemme luonnehäiriöisiä ihmisiä, alistajia. Musta muutetaan valkoiseksi jne. Mutta sitä samaa on meillä aivan lähelläkin. Oman ylpeyden ei anneta saada kolhuja. Ei uskalleta katsoa omaan kuvaan peilistä. Herra armahtakoon meitä. Anteeksi, että olen vajavainen.

Jukka Parkkinen

OSTO | MYYNTI | VAIHTO | RAHOITUS

Gesu

GR:n oma moottoripyöräliike

Palvelemme GR:n jäseniä
valtakunnallisesti.

gesu.fi

Gospel Riders -alueosastot ja yhteystiedot

Puheenjohtaja

Ilpo Varha, 040 015 0199
ilpo.varha@gospelriders.fi
puheenjohtaja@gospelriders.fi

Varapuheenjohtaja

Jukka Parkkinen, 044 045 1001
soittaa@gmail.com
vice.president@gospelriders.fi

Jäsenvastaava

Pekka "Vespa" Vesamäki
0400 734 240
jasensihteeri@gospelriders.fi

Taloustalvastaava

Pertti "Jawa" Kiukainen
050 524 2462
pertti.kiukainen@gospelriders.fi
talous@gospelriders.fi

Mediavastaava

Reijo Ruotsalainen, 0400 562 088
reijo.ruotsalainen@gospelriders.fi
media@gospelriders.fi

Kerholehden päätoimittaja

Jukka Parkkinen, 044 045 1001
soittaa@gmail.com

Kerhotavarakauppa

Timo Sund
materiaali@gospelriders.fi

Alueosastot

Tiedot alueiden muista vastuhenkilöistä on GR:n nettisivuilla
www.gospelriders.fi

Botnia

Håkan Häggblom, 050 553 4530
hakan.haggblom@gospelriders.fi
botnia@gospelriders.fi
Pietarsaaren seutu:
Jens Sjölin, 050 505 3502
jens.sjolind@multi.fi.

Espoo

Tapio Kyllönen, 0400 262 016
tapio.kyllonen@gospelriders.fi
espoo@gospelriders.fi

Etelä-Pohjanmaa

Arto Koivukoski, 050 514 6761
arto.koivukoski@gospelriders.fi
vaasa@gospelriders.fi

Helsinki

Jouni Rantanen, 044 974 9687
jouni.rantanen@gospelriders.fi
helsinki@gospelriders.fi

Hämeenlinna

Juhani Laaksonen, 040 523 2605
hameenlinna@gospelriders.fi

Itä-Suomi

Tiina ja Kari Seitoja, 050 352 4805
shtiina@gmail.com

Jyväskylä

Heikki Taipale, 050 517 7036
heikki.taipale@gospelriders.fi
jyvaskyla@gospelriders.fi

Kaakko (Kouvola, Kotka)

Jukka Parkkinen, 044 045 1001
kaakko@gospelriders.fi

Kainuu

Pentti "Hirachan" Heikkinen,
050 585 2852
pentti.heikkinen@gospelriders.fi
kainuu@gospelriders.fi

Keski-Uusimaa

Anu Endén, 050 566 4974
hyvinkaa@gospelriders.fi

Lahti

PeeTee Juntumaa, 041 430 3000
ptjuntumaa@gmail.com
lahti@gospelriders.fi

Lapland (Lappi)

Vesa Matkaselkä, 044 322 7388
lappi@gospelriders.fi

Lännentie (Lohja)

Jari Kuparinen, 044 302 0010
jari.kuparinen@gmail.com
lohja@gospelriders.fi

Mikkeli

Jukka Ikonen, 050 584 2857
mikkeli@gospelriders.fi

Oulun seutu

Vesa Matkaselkä, 044 322 7388
oulu@gospelriders.fi

Pohjois-Karjala

Timo Sund, 044 092 8192
pohjois.karjala@gospelriders.fi

Raasepori

Markus Weckström, 050 345 7602
markusweckstrom@gmail.com
raasepori@gospelriders.fi

Satakunta (Pori)

Ismo Peltola, 040 5504627
ismo.peltola@gospelriders.fi
satakunta@gospelriders.fi

Saarijärvi

Aimo Siekkinen, 045 663 6890
siekkinen1@gmail.com

Savo (Pohjois-Savo)

Martti Olsen, 040 839 3615
pohjois.savo@gospelriders.fi

Tampere

Pekka "Vespa" Vesamäki
0400 734 240
pekka.vesamaki@gospelriders.fi
tampere@gospelriders.fi

Turku

Hannu Nurmi, 040 537 5270
hannu.nurmi@gospelriders.fi
turku@gospelriders.fi

Viitasaari

Jarmo Markkanen, 045 889 4284
viitasaari@gospelriders.fi

Gospel Riders Estonia

Guldar Järve, +372 5668 6312

Gospel Riders Espanja

Juan García Martínez
info@yosamotor.com
suomen- ja englanninkieliset yhteydenotot: Susanna Luomavuori,
+34 647 654 462
famoso36@hotmail.com

ISSN 1235-3477

Ab Forsberg Rahkola Oy, Pietarsaari 2024